

DESAŤ

„Kráľovská pečať?“ spýtala sa Scarlet priškrtene. Prehľadala a pripravovala sa na najhoršie.

Ujo Reid rýchlo preletel list a podelil sa s nami o správy.

„Povolávajú nás do paláca. Princ Hadrian sa koncom týždňa žení. Chystá sa ples a turnaj a oslavy zavŕši obrad.“ Vzdychol si. „Nuž, takže tak.“

Všetci za stolom sa tvárili sklúčene – alebo ešte horšie, zdesene –, ale ja som sa vystrela.

„To sú skvelé správy!“

Etan bol prvý, kto na mňa neveriacky pozrel. „Čo je dobré na tom, že sa nášmu nepriateľovi konečne podarí oženiť svojho syna a pokračovať v svojej línii?“

„Vravíte, že ľudia by vás podporili, keby ste mali nespochybniteľný dôkaz. Hrad je to najlepšie miesto, kde niečo také môžete nájsť. A práve vás tam pozvali.“

Ujo Reid sa uchechtol, keď sa Etan zviezol na stoličke hlbšie, zase raz rozhorčený, že mám pravdu.

„Bravó, Hollis. Presne tak na to musíme všetci hľadieť. Bude to skvelá príležitosť. Vypočujeme si, čo sa dozvedeli ľudia na dvore,

uvidíme, čo dokážeme zistiť sami, a získame podporu. Obávam sa, že ďalšiu šancu už nedostaneme.“

„Čo potrebuješ od nás?“ spýtala sa matka.

„Činorodé ruky a otvorené oči. So všetkými sa porozprávajte a pokúste sa zistiť, či niekto niečo nevidel. Zaviazte si ľudí. Musíme sa dostať do centra diania. Quinten nás tak nielen uvidí ako svojich pokorných poddaných, ale dostaneme aj priestor na zavŕšenie svojich plánov. Zároveň musíme vystupovať jednotne, preukázať, že nás naše súženie nezlomilo. A preto,“ dodal, predklonil sa a pozrel najprv na mňa a potom na Etana. „Budeš všade lady Hollis sprevádzať.“

Sledovala som, ako Etanovi spadla čelusť. Šibal pohľadom z miesta na miesto, očividne sa snažil vymyslieť nejakú výhovorku.

„Nech si o tom myslíš, čo len chceš, zabudni na to. Tvoj názor na Corou všetci poznajú. Ak sa k nej budeš správať nielen zdvorilo, ale aj *milo*, vypovie to o jednote našej rodiny viac ako akýkoľvek môj prejav. Takže ju budeš sprevádzať a to je moje posledné slovo.“

Etan na mňa pozrel a ja som sa zahľadela naňho. Hoci sme uzavreli mier, toto mohlo byť na hranici jeho únosnosti. No keďže sme v tomto prípade boli na misii, usúdila som, že sa nedá robiť nič iné.

Etanovi ovisli plecيا.

„Áno, otče.“

Ujo Reid pozrel na mňa a ja som len prikývla. „Dobre. Zajtra odchádzame, takže by ste sa mali začať baliť.“

Sužovali ma obavy a cítila som, ako na moje telo dolieha napätie z predstavy, že vojdem do Quintenovho domova a na jeho dvor.

„Neboj sa,“ zašepkala Scarlet. „Mám šaty, ktoré si môžeš požičať.“

Usmiala som sa a prikývla, aj keď som na to vôbec nemyslela. Budem musieť zapadnúť, hoci sa mi to pravdepodobne nepodarí. Šaty s úzkymi rukávami ma trápili zo všetkého najmenej.